

20.12.2001. likums "Iepakojuma likums" ("LV", 4 (2579), 09.01.2002.; Ziņotājs, 3, 14.02.2002.) [stājas spēkā 01.07.2002.] ar grozījumiem:

- 21.04.2005. likums ("LV", 74 (3232), 11.05.2005.) [stājas spēkā ar 25.05.2005.]
- 16.12.2010. likums ("LV", 205 (4397), 29.12.2010.) [stājas spēkā ar 01.01.2011.]
- 26.05.2011. likums ("LV", 93 (4491), 15.06.2011.) [stājas spēkā ar 29.06.2011.]

Redakcijas: [01.07.2002] [25.05.2005] [01.01.2011] [29.06.2011]

Redakcija uz 29.06.2011.

Saeima ir pieņēmusi un Valsts prezidents izsludina šādu likumu:

Iepakojuma likums

I nodaļa Vispārīgie noteikumi

1.pants. Likumā ir lietoti šādi termini:

1) **atkārtoti lietojamais iepakojums** — iepakojums, kuru var izmantot atkārtoti tā sākotnējam uzdevumam;

1¹) **iekpojuma apsaimniekotājs** — komercsabiedrība, kas, pamatojoties uz noslēgto līgumu ar iepakotāju, organizē un koordinē izlietotā iepakojuma apsaimniekošanu;

2) *(izslēgts ar 21.04.2005. likumu);*

3) **iekpotājs** — preces ražotājs, pakalpojuma sniedzējs, pārdevējs vai izplatītājs, kurš iepakoj precis vai izstrādājumus Latvijā vai ievie iepakojtu precis vai izstrādājumus Latvijā no citām valstīm;

4) **izlietotais iepakojums** — iepakojums vai iepakojuma materiāls (izņemot ražošanas atlikumus), uz kuru attiecas Atkritumu apsaimniekošanas likumā minētā atkritumu definīcija;

5) *(izslēgts ar 26.05.2011. likumu);*

6) **izlietotā iepakojuma pārstrāde** — process, kurā no izlietotā iepakojuma vai iepakojuma materiāla iegūst to pašu materiālu vai citus materiālus, izņemot enerģiju, ko iegūst, izlietoto iepakojumu vai iepakojuma materiālu sadedzinot;

7) **reģenerācija** — jebkura Atkritumu apsaimniekošanas likuma 1.panta 13.punktā minētā darbība ar izlietoto iepakojumu;

8) **enerģijas ieguve** — degoša izlietotā iepakojuma izmantošana enerģijas ieguvei, to sadedzinot (ar vai bez citiem atkritumiem) un iegūstot siltumu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. un 26.05.2011. likumu, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

1.¹ pants. (1) Iepakojums ir precēm pievienots izstrādājumu kopums, ko izmanto, lai aizsargātu, saturētu, piegādātu, uzglabātu, ērti lietotu, realizētu izejvielas un gatavas preces un iepazīstinātu ar tām visā iepakojuma aprites ciklā no ražotāja līdz patērētājam. Par iepakojumu uzskata arī to iepakojumu un iepakojuma materiālu, ko pakalpojumu sniedzējs pievieno izstrādājumiem un kas pēc pakalpojuma sniegšanas nonāk pie pakalpojuma saņēmēja. Iepakojums tiek atdalīts no preces pirms patērēšanas vai patērēšanas laikā.

(2) Iepakojuma definīcijas piemērošanas kritēriji ir šādi:

1) izstrādājumus uzskata par iepakojumu, ja tie atbilst šā panta pirmajā daļā minētajai definīcijai, neskarot citas funkcijas, ko šis iepakojums vēl varētu pildīt, izņemot gadījumus, kad attiecīgais izstrādājums ir preces neatņemama daļa un tas vajadzīgs, lai ietvertu, atbalstītu vai uzglabātu minēto precī visu tās kalpošanas laiku, un visas tā sastāvdaļas paredzēts izmantot, patērēt vai atbrīvoties no tām vienlaicīgi;

2) izstrādājumus, kas projektēti un paredzēti papildīšanai tirdzniecības vietā, kā arī vienreiz lietojamus izstrādājumus, ko piepilda tirdzniecības vietā vai kas projektēti un paredzēti papildīšanai tirdzniecības vietā, uzskata par iepakojumu, ja tie pilda iepakojuma funkcijas;

3) iepakojuma sastāvdaļas un palīgelementus, kas iekļauti iepakojumā, uzskata par tā iepakojuma daļu, kurā tie ir iekļauti. Palīgelementus, kas piekārti vai piestiprināti tieši precei un pilda iepakojuma funkciju, uzskata par iepakojumu, izņemot gadījumus, kad tie ir minētās preces neatņemama daļa un visas to sastāvdaļas paredzēts patērēt vai atbrīvoties no tām vienlaicīgi.

(3) Iepakojuma definīcijas kritēriju piemērošanas piemērus nosaka Ministru kabinets.

(21.04.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

2.pants. Likuma mērķis ir nodrošināt iepakojuma ražošanas attīstību, progresīvu iepakojuma tehnoloģiju ieviešanu un racionālu izlietotā iepakojuma apsaimniekošanas sistēmu izveidi valstī un tādējādi samazināt izlietotā iepakojuma nelabvēlīgo ietekmi uz vidi, šai nolūkā:

1) nodrošinot brīvprātīgas vienošanās principu ieviešanu izlietotā iepakojuma apsaimniekošanā;

2) sekmējot iepakojuma atkārtotu lietošanu;

3) veicinot iepakojuma materiālietilpības samazināšanu, bet nemainot nedz paredzētās, nedz pašreizējās tā funkcijas;

4) veicinot un nodrošinot izlietotā iepakojuma reģenerāciju;

5) nosakot prasības iepakojumam, ko atļauts laist Latvijā tirgū.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 26.05.2011. likumu, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

3.pants. Likums attiecas uz:

1) iepakojumu, ko ražo Latvijā, un iepakojumu, ko izmanto Latvijas teritorijā neatkarīgi no tā izcelsmes, iepakojuma un patērēšanas vietas vai tajā izmantotajiem materiāliem, kā arī uz Latvijas teritorijā radīto izlietoto iepakojumu;

2) iepakojuma ražotāju (arī tādu iepakojuma ražotāju, kurš ievie iepakojumu Latvijā vai kurš iepakojumu ražo citā valstī un ievie to Latvijā);

3) iepakotāju, iepakojuma apsaimniekotāju, pārstrādes operatoriem, kā arī uz valsts un pašvaldību institūcijām.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. un 26.05.2011. likumu, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

4.pants. (1) Uz iepakojumu un izlietoto iepakojumu attiecas arī citi normatīvie akti, kas reglamentē cilvēka drošības, veselības un higiēnas prasības, kā arī preču pārvaldījumiem un atkritumu apsaimniekošanai izvirzāmās prasības.

(2) Ja iepakojuma sastāvā ir materiāli, kas izlietoto iepakojumu padara bīstamu, vai iepakojums ir bijis saskarē ar bīstamām ķīmiskajām vielām vai bīstamiem ķīmiskajiem produktiem un to nav iespējams attīrīt līdz pakāpei, kad šo iepakojumu vairs nevar klasificēt kā bīstamu atkritumu, uz izlietoto iepakojumu attiecas normatīvie akti, kas reglamentē bīstamo atkritumu apsaimniekošanu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. likumu, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

5.pants. Iepakojumu iedala šādos veidos:

1) primārais (tirdzniecības) iepakojums — iepakojums, ko izmanto, lai izveidotu tirdzniecības vienību, un kas nonāk pie galalietotāja vai patērētāja tirdzniecības vietā;

2) sekundārais iepakojums — iepakojums, ko izmanto noteikta daudzuma tirdzniecībai paredzētu preču vienību kopīgai iepakojšanai. Tas var nonākt pie iepakotāja vai patērētāja neizsaiņots vai arī to atdala no preces tirdzniecības vietā. Sekundārā iepakojuma noņemšana neietekmē preces raksturlielumus;

3) terciārais (transporta) iepakojums — iepakojums, ko izmanto, lai pārvadātu tirdzniecībai un ražošanai paredzētas preces vai sekundārā iepakojuma vienības un izvairītos no preču bojāšanas pārvadājuma laikā. Terciārais (transporta) iepakojums nav konteineri, ko izmanto sauszemes, ūdens un gaisa pārvadājumiem.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. un 26.05.2011. likumu, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

II nodaļa **Iepakojumam izvirzāmās prasības**

6.pants. Iepakojuma projektēšanai, ražošanai un izmantošanai izvirzāmas šādas prasības:

1) iepakojuma tilpumam un svaram jābūt minimālam, taču jānodrošina precei un patērētājam pietiekams drošības un higiēnas līmenis;

2) iepakojumam jābūt projektētam, ražotam un izmantojamam tādā veidā, lai veicinātu tā pārstrādi un samazinātu negatīvo ietekmi uz cilvēka veselību un vidi izlietotā iepakojuma apsaimniekošanas laikā;

3) iepakojuma materiālietilpībai, kā arī bīstamo ķīmisko vielu un bīstamo ķīmisko produktu saturam iepakojuma materiālos vai citos iepakojuma komponentos jābūt minimālam, ņemot vērā šo vielu un produktu emisiju gaisā vai ūdenī, pelnos vai infiltrātā, iegūstot enerģiju vai apglabājot izlietoto iepakojumu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. likumu, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

7.pants. Kopējais svina, kadmija, dzīvsudraba un hroma (VI) koncentrācijas līmenis iepakojumā vai tā materiālos vai komponentos nedrīkst pārsniegt 100 miljondaļas (ppm no svara), tas ir, 100 miligramus iepakojuma vai tā materiālu vai komponentu vienā kilogramā, izņemot iepakojumu, kas pilnībā izgatavots no svina. Iepakojuma veidus un materiālus, kuriem var piemērot izņēmumus attiecībā uz smago metālu saturu, kā arī termiņus, kādos var piemērot attiecīgos izņēmumus, nosaka Ministru kabinets.

8.pants. Atkārtotai lietošanai paredzētajam iepakojumam papildus šā likuma 6. un 7.pantā noteiktajam izvirzāmas šādas prasības:

1) iepakojuma fizikālajām un citām īpašībām jābūt tādām, lai tās nodrošinātu pienācīgu iepakojuma kvalitāti un pieļautu tā atkārtotu lietošanu;

2) iepakojumam jābūt tādām, lai būtu iespējams atjaunot tā sākotnējās funkcijas, ievērojot strādājošo veselības aizsardzības un darba drošības prasības.

9.pants. Reģenerācijai paredzētajam iepakojumam izvirzāmas šādas prasības:

1) ja izlietoto iepakojumu paredzēts pārstrādāt, lai iegūtu otrreizējās izejvielas, — iepakojuma materiāla īpašībām jābūt tādām, kas ļauj to izmantot otrreizējo izejvielu iegūšanai;

2) ja no izlietotā iepakojuma paredzēts iegūt enerģiju, — iepakojuma materiāla siltumspējai jābūt tādai, kas nodrošina racionālu enerģijas iegūšanu;

3) ja izlietoto iepakojumu paredzēts reģenerēt, to kompostējot, — iepakojuma īpašībām jābūt tādām, kas ļauj to savākt un kompostēt dalīti, turklāt šim iepakojumam jābūt tādām, kas bioloģiskās iedarbības rezultātā spēj sadalīties, — galvenokārt par oglekļa dioksīdu, biomasu un ūdeni.

10.pants. (1) Lai veicinātu iepakojuma savākšanu, atkārtotu lietošanu un pārstrādi, iepakojumu klasificē pēc tā ražošanai izmantotajiem materiāliem un marķē.

(2) Iepakojuma klasifikāciju un marķēšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

11.pants. Iepakojumam, kuru ražo vai kurā iepako preces Latvijā, piemēro Latvijas Republikas nacionālo standartu un šā standarta statusā adaptēto starptautisko standartizācijas organizāciju standartu prasības.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. likumu, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

III nodaļa Izlietotā iepakojuma apsaimniekošana

12.pants. Izlietotā iepakojuma apjoma samazināšanai un apsaimniekošanai izmanto šādas metodes:

1) izlietotā iepakojuma rašanās samazināšana, arī samazinot iepakojuma materiālietilpību un bīstamību un attīstot videi draudzīgas preces un tehnoloģijas, kas saistītas ar iepakojuma ražošanu, sadali, iepakojumu un tirdzniecību un izlietotā iepakojuma apsaimniekošanu;

2) iepakojuma atkārtota lietošana;

3) izlietotā iepakojuma reģenerācija:

a) izlietotā iepakojuma pārstrāde, arī organiskā pārstrāde [bioloģiski noārdāmo izlietotā iepakojuma sastāvdaļu novietošana aerobā (kompostēšana) vai anaerobā (biometanizācija) vidē kontrolētos apstākļos, izmantojot mikroorganismus] stabilu organisko pārpalikumu vai metāna izdalīšanai, izņemot apglabāšanu atkritumu izgāztuvē vai poligonā,

b) enerģijas ieguve;

4) izlietotā iepakojuma apglabāšana tādā veidā, kas neapdraud cilvēka dzīvību un veselību, vidi, kā arī personu īpašumu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. likumu, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

13.pants. (1) Iepakotājs ir atbildīgs par tā izlietotā iepakojuma apsaimniekošanu, kas radies viņa darbības rezultātā.

(2) Ministru kabinets nosaka visa izlietotā iepakojuma un dažādu iepakojuma veidu reģenerācijas procentuālo apjomu un termiņus.

(3) *(Izslēgta ar 26.05.2011. likumu)*

(4) Izlietoto iepakojumu apsaimnieko (tai skaitā pārstrādā un reģenerē) saskaņā ar Atkritumu apsaimniekošanas likumā noteiktajām prasībām.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. un 26.05.2011. likumu, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

14.pants. Jautājumus par izlietotā iepakojuma apsaimniekošanu, reģenerācijas iespējām un mērķiem, izlietotā iepakojuma apjoma samazināšanai, iepakojuma atkārtotas lietošanas veicināšanai un izlietotā iepakojuma apsaimniekošanai paredzētajiem pasākumiem ietver atsevišķā atkritumu apsaimniekošanas valsts plāna un reģionālo plānu nodaļās, kuras pirms apstiprināšanas apspriež ar iepakojuma ražotājiem, iepakotājiem, iepakojuma apsaimniekotājiem, valsts un pašvaldību institūcijām, kā arī ar sabiedrību.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. likumu, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

15.pants. (1) Izlietotā iepakojuma apsaimniekošanu iepakotājs veic pats vai slēdz līgumu ar iepakojuma apsaimniekotāju. Iepakotāja un iepakojuma apsaimniekotāja savstarpējās attiecības, tiesības, pienākumus un atbildību nosaka līgums. Iepakotājs, kurš noslēdzis līgumu par izlietotā iepakojuma apsaimniekošanu ar iepakojuma apsaimniekotāju, drīkst izbeigt līgumu ar šo iepakojuma apsaimniekotāju un slēgt līgumu ar citu iepakojuma apsaimniekotāju ne biežāk kā vienu reizi kalendārajā gadā.

(2) Iepakotājs, kura radītā izlietotā iepakojuma apjoms kalendārajā gadā pārsniedz Ministru kabineta noteikto apjomu, vai iepakojuma apsaimniekotājs:

1) Ministru kabineta noteiktajā kārtībā reģistrējas Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijā vai tās pilnvarotajā institūcijā;

2) organizē izlietotā iepakojuma dalīto savākšanu un reģenerāciju, sadarbojoties ar pašvaldībām;

3) reizi kalendārajā gadā iesniedz Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijai vai tās pilnvarotajai institūcijai ziņojumu par izlietotā iepakojuma apjomu, materiālu veidiem un apsaimniekošanu. Ja iepakotājs ir noslēdzis līgumu ar iepakojuma apsaimniekotāju, ziņojumu attiecīgi iesniedz iepakojuma apsaimniekotājs. Ziņojumā norādīto informāciju pamato ar attaisnojošiem uzskaites dokumentiem, sākot no iepakojuma iegādes vai

preču iepakojuma ieviešanas no citām valstīm līdz pilnīgas reģenerācijas vai pārstrādes brīdim.

(3) Šā panta otrās daļas 3.punktā minētā ziņojuma iesniegšanas kārtību nosaka un ziņojuma veidlapas paraugu apstiprina Ministru kabinets.

(3¹) Pamatojoties uz iesniegtajiem ziņojumiem, Latvijas Vides aizsardzības fonda administrācija veido un uztur datubāzi par izlietotā iepakojuma apjomu, materiālu veidiem un apsaimniekošanu.

(4) Izlietoto iepakojumu, kas izvests pārstrādei vai reģenerācijai uz citu valsti ārpus Eiropas Kopienas, uzskata par reģenerētu vai pārstrādātu tikai tad, ja ir pamatoti pierādījumi tam, ka pārstrāde vai reģenerācija notikusi, ievērojot nosacījumus, kas visumā ir līdzvērtīgi tiem, kādi noteikti Eiropas Kopienas tiesību aktos šajā jomā.

(5) Prasības, kas komercsabiedrībai jāizpilda, lai tā Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas pilnvarotā institūcijā tiktu reģistrēta kā iepakojuma apsaimniekotājs, nosaka Ministru kabinets.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005., 16.12.2010. un 26.05.2011. likumu, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

16.pants. (1) Iepakojuma apsaimniekotāja pienākums ir informēt sabiedrību par:

1) izlietotā iepakojuma dalītās savākšanas un resursu atgūšanas iespējām;

2) iepakojuma lietotāju funkcijām iepakojuma atkārtotā lietošanā un izlietotā iepakojuma pārstrādē un reģenerācijā;

3) iepakojuma marķējuma nozīmi.

(2) Iepakotāja pienākums ir informēt sabiedrību par izlietotā iepakojuma dalītās savākšanas un resursu atgūšanas iespējām.

(21.04.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

17.pants. (1) Iepakojuma apsaimniekošanas padome ir Ministru kabineta izveidota konsultatīva institūcija, kuras lēmumiem iepakojuma apsaimniekošanas jautājumos ir ieteikuma raksturs. Ministru kabinets nosaka Iepakojuma apsaimniekošanas padomē pārstāvētās institūcijas un apstiprina šīs padomes nolikumu.

(2) Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrs apstiprina Iepakojuma apsaimniekošanas padomes personālsastāvu.

(3) Iepakojuma apsaimniekošanas padome veicina šā likuma prasību izpildi, sniedz priekšlikumus ar iepakojuma jomu saistīto normatīvo aktu pilnveidošanai, kā arī sadarbojas ar nevalstiskajām organizācijām, kuras darbojas iepakojuma apsaimniekošanā.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. un 16.12.2010. likumu, kas stājas spēkā 01.01.2011.)

18.pants. (1) Preces ražotājs, kas izmanto atkārtoti lietojamo iepakojumu, veido iepakojuma depozīta sistēmu. Patērētājs, pērkot preci iepakojumā, kuram ir piemērota depozīta sistēma, samaksā noteiktu naudas summu — depozīta maksu. Saņemot atpakaļ šo iepakojumu no patērētāja, pārdevējs atmaksā viņam depozīta maksu Ministru kabineta noteiktajā kārtībā un apmērā.

(2) Komersants, kas Latvijā ievieš citās valstīs ražotas un iepakotas preces, veido iepakojuma depozīta sistēmu gadījumos, kad ir noslēgts līgums ar preces piegādātāju citās valstīs par atkārtoti lietojamā iepakojuma saņemšanu atpakaļ.

(3) Pārdevējam, kas pārdod preci iepakojumā, kuram piemērota depozīta sistēma, ir pienākums pieņemt no patērētāja atpakaļ attiecīgo iepakojumu, kuram ir piemērota depozīta sistēma.

(4) Preces ražotājs nodrošina, lai pārdevēja savāktais iepakojums, kuram ir piemērota depozīta sistēma, tiktu transportēts uz attiecīgo komercdarbības veikšanas vietu.

(5) Iepakojumam, kuram ir piemērota depozīta sistēma, nepiemēro tirdzniecības uzcenojumu.

(6) Ministru kabinets nosaka tos iepakojuma veidus, kuriem piemēro depozīta sistēmu, kritērijus un kārtību, kādā tiek veidota un piemērota depozīta sistēma, kā arī tā iepakojuma uzskaites, pārskata un kontroles kārtību, kuram ir piemērota depozīta sistēma.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 21.04.2005. likumu, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

IV nodaļa **Informācija par saražotā** **un izlietotā iepakojuma apjomu un veidu**

19.pants. (1) Iepakojuma ražotājs un iepakotājs glabā datus par saražotā, uz citām valstīm izvestā un no citām valstīm ievestā iepakojuma apjomu un materiālu veidiem, kā arī par atkārtoti lietotā iepakojuma apjomu un materiālu veidiem.

(2) Iepakojuma apsaimniekotājs apkopo un glabā atsevišķi datus par sadzīvē un par ražošanā radītā izlietotā iepakojuma:

1) apjomu;

2) reģenerēto, pārstrādāto un apglabāto apjomu Latvijas teritorijā un ārvalstīs pa materiālu veidiem.

(3) Šā panta pirmajā un otrajā daļā minētos datus glabā vismaz trīs gadus un pēc pieprasījuma sniedz kompetentajām valsts iestādēm.

(26.05.2011. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

20.pants. (1) Latvijas Vides aizsardzības fonda administrācija katru gadu sagatavo un publicē savā mājaslapā internetā ziņojumu par valstī izlietotā iepakojuma apjomu, materiālu veidiem un apsaimniekošanu.

(2) Valsts sabiedrība ar ierobežotu atbildību "Latvijas Vides, ģeoloģijas un meteoroloģijas centrs" šā panta pirmajā daļā minēto ziņojumu 18 mēnešu laikā pēc pārskata gada beigām ievieto Eiropas Komisijas datubāzē.

(26.05.2011. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

V nodaļa **Kontrole**

21.pants. Iepakojuma ražotāja, iepakotāja un iepakojuma apsaimniekotāja darbību atbilstoši šajā likumā noteiktajām prasībām kontrolē Valsts vides dienests.

(21.04.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

Pārejas noteikumi

1. Šā likuma 18.pants stājas spēkā 2003.gada 1.janvārī.

2. Ministru kabinets līdz 2005.gada 1.oktobrim izdod šā likuma 1.¹ panta trešajā daļā, 13.panta otrajā daļā, 15.panta trešajā un piektajā daļā minētos noteikumus.

(21.04.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

3. Līdz jaunu Ministru kabineta noteikumu spēkā stāšanās dienai, bet ne ilgāk kā līdz 2005.gada 1.oktobrim ir spēkā Ministru kabineta 2002.gada 2.aprīļa noteikumi Nr.139 "Noteikumi par izlietotā iepakojuma reģenerācijas apjomu un termiņiem, ziņojuma sniegšanas kārtību un veidlapas paraugu", ciktāl tie nav pretrunā ar šo likumu.

(21.04.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

4. Ministru kabinets līdz 2005.gada 1.oktobrim izdara nepieciešamos grozījumus Ministru kabineta 2003.gada 22.jūlija noteikumos Nr.414 "Noteikumi par depozīta sistēmas piemērošanu atkārtoti lietojamam iepakojumam".

(21.04.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 25.05.2005.)

Informatīva atsauce uz Eiropas Savienības direktīvām

(26.05.2011. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 29.06.2011.)

Likumā iekļautas tiesību normas, kas izriet no:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 1994.gada 20.decembra direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu;

2) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004.gada 11.februāra direktīvas 2004/12/EK, ar ko groza direktīvu 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu;

3) Eiropas Parlamenta un Padomes 2005.gada 9.marta direktīvas 2005/20/EK, ar ko groza direktīvu 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu.

Likums stājas spēkā 2002.gada 1.jūlijā.

Likums Saeimā pieņemts 2001.gada 20.decembrī.

Valsts prezidente V.Vīķe-Freiberga

Rīgā 2002.gada 9.janvārī